

«ԶԱՐՄԱՆԱԳԱՆ»-Ը ԱԼՊԵԱՆ ԼԵՇՆԵՐՈՒՆ ՄԷՋ

Համաձարակին պատճառով երկու տարուան բացակայութենէ ետք, «Զարմանազան»-ը գտած է իր բոյնը Ալպեան լեռներուն ծոցը «Ալպատութեան հովիտը» (Vallée de l'Abondance), «Le Carlinea» հանգստավայր-ճամբարին մէջ: Հիներ եւ նորեր վերակենդանացուցած են Գալուստ կիւլպէնկեան հիմնարկութեան եօթը տարի առաջ ծնունդ տուած ճամբարը:

Անցեալի նման, աշխատանոցները բազմատեսակ են, ոչ միշտ նոյն բովանդակութեամբ: Խումբերը բազմազան են, փոփոխական՝ յաճախ բատ տարիի եւ երեմն ալ ըստ հետաքրքրութեան: Մասնակիցները մեղուներու պէս աշխատունակ են: Ժամը անգամ մը կը տեղափոխուին մէկ վայրէն միւսը: Կը բաժնուին վերակազմուելու համար: Ամպերու նման անզգալիօրէն կը տարածուին ու յանկարծ նոր խումբեր կը կազմեն:

(DR)

Ճամբարին օրացուցը

Այս է պատկերը առոտուան 9-էն մինչեւ 18, համեմուած հաւաքական համդիպումներով, մանաւանդ երեկոյեան ճաշէն ետք, երբ կ'ունկնդրոի մասնակիցներուն պատրաստած ձայնասփիւոի յայտագիրը՝ «Զարմանածայն»-ը, կամ կը ցուցադրուին պատրաստուած կարճ տեսանիթեր, յանկարծաբանովիւններ, երգ ու պար, կամ կը կազմակերպուին հաւաքական խաղեր: Կայ նաեւ յատուկ տեղական անուանումով «Պայթոցարան»-ը, ուր կը ներկայացուին օրուան աշխատանքներուն անդրադարձը եւ գեղարուեսական ծրագրերը:

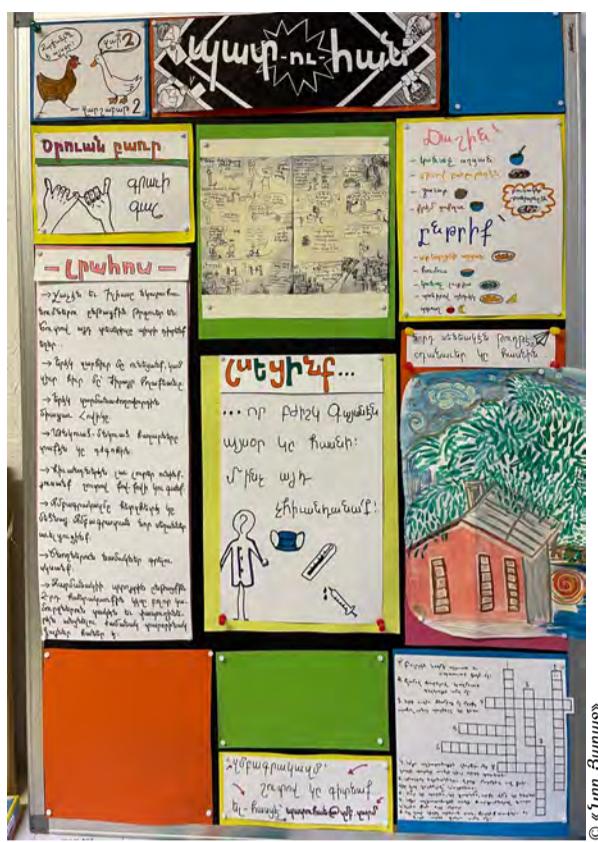
Ճամբարին մասնակիցները՝ ուղեկիցներ, ուսուցիչներ, խոհարարներ, վարչական պատասխանատուններ... Շուրջ 100 հոգի՝ պատանի, երիտասարդ, շափահաս, տարեց եւ մանուկ, աշխարհի շորս ծագերէն «Զարմանազան» հասած, մօտ ամիս մը, տուն-տեղ, ծնող-ընկեր, խաղ-զբաղում թողած, ժամանակաւորապէս Սփիւռքի մէկ ափէն այլ ափ մը տեղափոխուած, կը հաւաքուին ապրելու հայկական առօրեայով ճոխ ստեղծագործական մթնոլորտներ, ուր արեւմտահայերէնը հասարակաց լեզուն է:

Արժանիթինեան, ամերիկեան, ֆրանսական, յունական, թրքական, սու-

րիական, լիբանանեան մշակոյթները ենթագիտակցաբար կը մասնակցին երեւան բերելու այս բոլորը իրար միացնող, այս զարմանազանութիւնը ստեղծող անդրազգային հայկականը, որ յաճախ այս մանուկներուն եւ բոլոր մասնակիցներուն մեծամասնութեան առօրեային մէջ կը մնայ թաքնուած, մողցուած, անտեսուած, չճանչցուած, անլայտ կամ մերժուած: «Զարմանազան»-ը կը ստեղծէ հայերենը իրացնելու մագնիսական դաշտ մը, ազատ, անկաշկանդ, խանդավառ, ընկերային, միջսերնդային...»

Որքա՞ն մարդկային ներուժ, մտածում, փորձառութիւն եւ նախապատրաստութիւն, որքա՞ն ժամեր կազմակերպելու համար այս բոլորը, հասարակաց լեզու մը գտնելու, որ բոլորին համար հասկնալի ու մատշելի Պատի թերթը՝ «պատուհան»

բլայ, ուր իրաքանչիւրը ինքն իր տեղը գտնէ, առանց կաղապարուած ծիսականութեան, գործածելով մարմնային, մտային ստեղծագործական բոլոր հմտութիւնները: Հասարակ մարմնամարգութենէն սկսեալ, հասնելով եռկայի, քափուէյրայի, անցնելով զումպայէն հայկական երգ ու պարի, ձեռային բազմազան աշխատանքներու՝ կարէն սկսեալ, գունաւոր թելի, մետաղէ թելի եւ փայտի կտորներով զարդանախշեր կազմելու, նկարչութիւն, կաւագործութիւն, փայտագործութիւն...

Պատի թերթը՝ «պատուհան»

Հաւաքական պահ

Առօրեան լեցուն է, նորարար տեսալողական միջոցներու գործածութեամբ, որոնք օրը-օրին տաք հացի նման կը շաղուին, կը պատրաստուին ու կը հրամցուին մասնակիցներուն: Գրագիտութիւնը, գրականութիւնը, ստեղծարար գրութեան աշխատանոցները կը հրացուին աւելի բարձր տարիքի պատահանութիւններուն:

Ուսանող-ուսուցիչներուն խումբը ունի իրեն յատուկ ծրագիրը, մշակուած Խնաքոյի (Փարիզի Արեւելեան լեզուներու համալսարան) Հայկական բաժինի տնօրէնութեան կողմէ, որ կը մղէ ստեղծարար ու նորարական դաստիարակչական ծրագրերը իրացնելու, զանոնք մասնակից ուսուցիչներուն փոխանցելու եւ կիրարկելու: Ուսուցիչներուն առիթ կը տրուի նաև որպէս դիտորդ հետեւելու կարգ մը աշխատանոցներու, ուսարար գաղափարներու կիրարկումի փորձառութիւնը ապրելու, դիտարկումներ եւ հարցադրումներ կատարելով իրենց ուսումնական ծրագիրը ամբողջացնելու:

Ամուսն, զանազան ճամբարներ կը կազմակերպուին հայ համայնքի կարգ մը կրօնական, կրթական, երիտասարդական եւ սկաուտական կազմակերպութիւններու կողմէ: Բոլորն ալ ունին զանազան աստիճանի հայկական դաստիարակչական բնոյթ: «Զարմանազան»-ը կը յատկանշուի արեւմտահայերէն լեզուի իրացումի մշակութային ու ստեղծագործական աշխատանոցներով:

ՄԱՆԿԱՑՈՒՄ

Հանրակառքէն կ'երեւին ցիր ու ցան փայտեայ տնակներ՝ սուր, կարմիր կտորներով, պատուհան մը իրաքանչիւրին լայնքին տեղ մը, կարծ սանդուկն մը եւ կանաչ խոտերը հատող եւ ճերմկցնող բարակ ուղի մը դէ-

© «Նոր Ցանաց»

պի տունը: Ուշագրութիւն չես դարձներ փայտեայ արդիական պատշգամներուն, ասֆալթեայ ճամբաներուն, սակայն կը տեսնես գունաւոր ծաղկիներու խնամքով ցանուած փունջերը. պատկերի, գծագրութեան մը պէս կ'երեւի ամէն ինչ: Գծագրութիւն մը, որ կ'ամբողջանայ քանի մը լեռնագագաթներով, կապոյտ երկնքին մէջ ամպիկներու կտրոններով եւ իրարու միացող սեւ երկու գծիկներով, որոնք վստահաբար, նկարի մը մէջ, երկնքը զարդարող թռչուններ կը պատկերացնեն:

© «Նոր Ցանաց»

Ճամբարին շենքը՝ «Լը Գարլինա»

Վերը նկարագրուած տնակներուն եւ բնապատկերներուն նմանները մեզմէ ո՞վ չէ գծած մանկութեան՝ թուղթի մը վրայ, իր երեւակայութեան տունը՝ բնութեան գիրկը: Մարդակերտ տուն մը բնութեան մէջ եւ մարդը որպէս մասնիկ բնութեան: Արդեօք միայն ե՞ս յիշեցի մանկութեան գծած տունս կամ ինչո՞ւ յիշեցի, կապ մը կա՞ր հոս գալուս եւ մանկութեանս միշեւ...: Թերեւս...:

Դետակը կը կարկաչէ գիշերը, ցերեկը, ամէն վայրկեան, ամէն տեղ կը լսուի չուրին հոսումը, զարնուլլը նաև ժայռերուն, հովին սուլոցը երբեմն, թռչուններուն ձայնը, որ հազիւ կը լսուի, բայց գոյ է, իր տեղն ու դերը ունի այս պատկերաւոր բնութեան մէջ:

Վայրին անունը կամ տեղը երբեք կարեւորութիւն չի ներկայացներ, զգացումներու զարթնումն է էականը, որ կրնայ որեւէ վայրի մը մէջ տեղի ունենալ:

Հանրակառքը կանգ կ'առնէ այս գեղատեսիլ բնութեան մէջ տեղ մը: Տեղ մը, ուր ստեղծուած են ճաղորդակցութեան բոլոր նախապայմանները խումբ մը մարդոց, որոնք ծնած եւ մեծցած են տարբեր երկիրներու մէջ, ծծած եւ մնած են տարբեր բարքեր ու սովորութիւններ: Էականը ստեղծումն է այնպիսի հաղորդակցութեան լեզուի մը, որ բոլորէն անցնող թել մը կը պարունակէ, այլ ստեղծել տա՛լ հաղորդակցութեան միակ լեզուն՝

▶ արեւմտաաերէնը: Հսկաական ներդանակ ախատանք մը, որ երբեք նկատելի չէ օ ափելիօրէն, բա ց գո է մի տ:

Հարիւրէ աւելի՝ մանուկներու, պատանիներու, երիտասարդներու, մի- ջին եւ աւելի բարձր տարիքով ան ատներու ամախմբում մը՝ Պոլսէն, Միացեալ նաանգներէն, Գանատաէն, Արժանթինէն, Յունաստանէն, Ֆրանսաէն, Լիբանանէն, Հաաստանէն եւ ալ երկիրներէ եկած, շորս ար- թուան ճամբարա ին ծրագրի մը ետեւելու գողտրիկ վարի մը մէջ, որ մանկութիւն կը բուրէ: Ա՛ն, մանկութիւն: Մանկանալու փափաք մը, երբ ամէն ինչ նոր սկիզբով մը ասակ առնել կը սկսի, սնիլ եւ ծիլ տալ թո- թովանք առ թոթովանք, նշին առ նշին, բառ առ բառ... եւ խօսքը կը սկսի ձեւաւորուիլ մանուկին նշիններով, գատնալ ի՞ր լեզուն, սեփակա- նը, կերտուիլ իւրովի, ի՞ր ջանքերով, առանց արտաքին ներդրումի, բաց ատ զօրեղ ցանկութեամբ, որ զարթնումով մը կը բռնկի եւ կ'ուզէ տա- րազաւորուիլ աս միջավարին մէջ:

Կիզը նշինները կ'աղարտին, կարծես անգիտակցաբար կ'ուզեն աղարտող նշինները խօսուիլ գուրս գալու ամար, ելեկու եւ անկէ ետք փոխարինուելու բոլորին կողմէ ասկնալիով. գործընթաց մը, որ օրերու ոսքով կ'երեւի: Երգի սիրա ար ներ կը սկսին իրենց սիրած օտար երգե- րուն բառերը թարգմանել աերէնի, ոտանաւոր սիրովներ՝ կը ներնշուին եւ գրելու առաջին փորձերով թուղթեր կը մրոտեն, ետազօտել սիրովներ քարտէսագիտութեամք կը զբաղին, թատրոն սիրովներ՝ թատրոններ կը ստեղծեն ժամանակակից, իրենց թարմ ապրումներն ու մտածողութիւնը կրող, պա բըսի բողներմասկըկազ մենպա բողներու դիմախն...